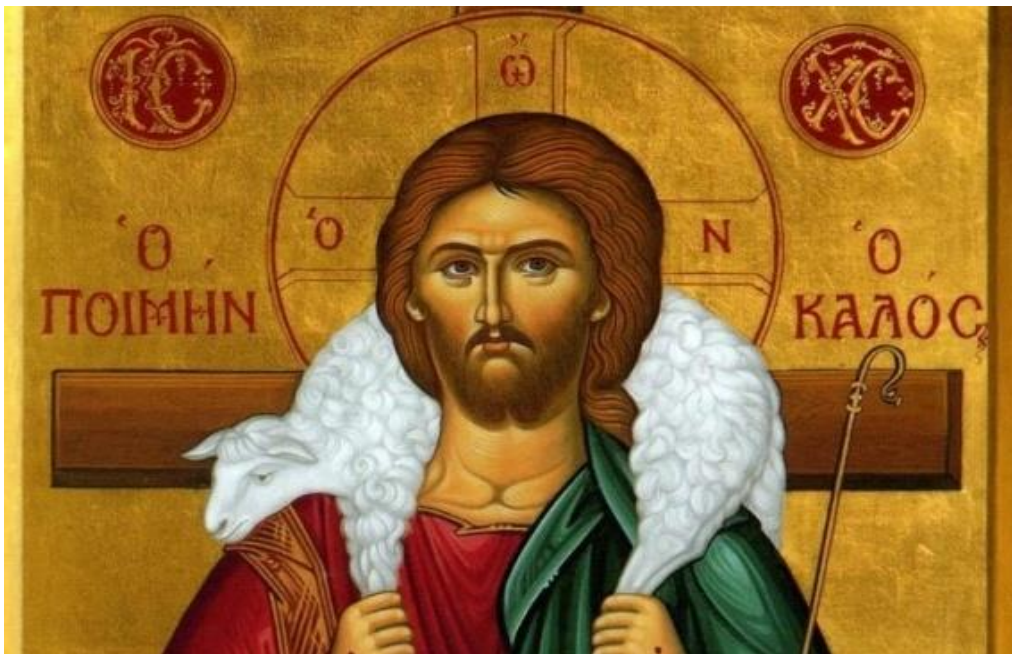

Η πίστη θεμέλιο της χριστιανικής ζωής.

Γεώργιος Μαντζαρίδης.

Πίστη.

Η πίστη πραγματοποιεί και θαύματα (βλ. Ματθ. 17:20-21, Μαρκ. 11:23). Αυτά δεν χρειάζονται για τους πιστούς αλλά για τους απίστους και τους αρχαίους. Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό ότι οι άγιοι δεν ζητούν από τον Θεό θαύματα για τον εαυτό τους, αλλά για να βοηθήσουν και να στηρίξουν τους άλλους.

Θαύματα γίνονται σε κάθε εποχή. Αν όμως αυτά μετά την διάδοση του χριστιανικού κηρύγματος περιορίστηκαν, δεν σημαίνει ότι ο Θεός περιφρονεί τους ανθρώπους, αλλά αντίθετα ότι τους τιμά. Ο περιορισμός των θαυμάτων κατά την περίοδο της ακμής της Εκκλησίας μπορεί να παραλληλισθεί προς την συστολή της χάριτος στην προσωπική ζωή των πιστών μετά την πρώτη εμφανή επίσκεψή της. Και στις δύο δηλαδή περιπτώσεις η συστολή γίνεται για την παιδεία και ωρίμανση των πιστών.

Τα «σημεία» και τα «τέρατα» ήταν απαραίτητα, για να εξυπηρετήσουν την εξάπλωση του Ευαγγελίου στον κόσμο. Στην συνέχεια όμως απαραίτητα είναι μόνο τα «σημεία», για να βεβαιώνουν την πίστη των Χριστιανών. Και τα «σημεία» αυτά είναι πρωτίστως τα έργα της πίστεως, με τα οποία δοξάζεται

ο Θεός από τους ανθρώπους. Είναι η έμπρακτη αγάπη, που χαρακτηρίζει τους αληθινούς Χριστιανούς (βλ. Ιω. 13:35).

Από την πίστη στον Θεό γεννιέται ο φόβος του Θεού, χωρίς τον οποίο δεν είναι δυνατή η γνώση του. Ο φόβος αυτός, που είναι τελείως διαφορετικός από τον φυσικό φόβο για κάποια επικείμενη καταστροφή, εκδηλώνεται με την τήρηση των εντολών και οδηγεί στην γνώση του Θεού.

Η γνώση αυτή δεν γεννιέται από τον φόβο, αλλά είναι δωρεά του Θεού προς τον άνθρωπο που τον φοβάται και τηρεί τις εντολές του. Τέλος η γνώση του Θεού συμβαδίζει με την επίγνωση της αγνωσίας του. Η σύνθεση της γνώσεως του Θεού με την επίγνωση της αγνωσίας του προσδιορίζει και τον ιδιαίτερο τρόπο, με τον οποίο καλλιεργείται η χριστιανική πίστη.

Η πίστη αποτελεί το θεμέλιο και την κινητήρια δύναμη της χριστιανικής ζωής. Χωρίς αυτήν δεν είναι δυνατή η ανάπτυξη των δύο άλλων βασικών αρετών, της ελπίδας και της αγάπης. Η πίστη ως «ελπιζομένων υπόστασις» (Εβρ. 11:1) στηρίζει τα ελπιζόμενα και τα βλέπει στο οντολογικό τους επίπεδο. Δεν αναγνωρίζει απλώς την ύπαρξη αυτών που αποδέχεται, αλλά και τα ζει ως πραγματικά. Έτσι η πίστη προχωρεί με την ελπίδα, για να ολοκληρωθεί στην αγάπη, που είναι ο ίδιος ο Θεός.

Εξάλλου η πίστη είναι η μόνη εγγύηση για την οδό που ακολουθεί ο Χριστιανός. Οποιοδήποτε εγκόσμιο στοιχείο και αν χρησιμοποιηθεί, οποιαδήποτε λογική και αν εφαρμοσθεί, δεν μπορεί να αποδείξει ή να ελέγξει την αλήθεια της οδού της πίστεως. Γι' αυτό ο άνθρωπος καλείται να δεχθεί την οδό αυτήν, επειδή ακριβώς είναι η οδός της αλήθειας, τελικά ο ίδιος ο Χριστός (Ιω. 14:6).

Ο Χριστός καλεί τον άνθρωπο σε πορεία ζωής «παρ' ελπίδα επ' ελπίδι» (Ρωμ. 4:18). Κάθε σκέψη ότι θα έπρεπε να προτιμηθεί η χριστιανική ζωή, για να ευτυχήσει ο πιστός στο επίπεδο της αμεσότητας περιορίζει την πραγματική προοπτική και το ανυπέβλητο μεγαλείο της. Σκοπός της ζωής αυτής δεν είναι να εγκαταστήσει την ιδανική πολιτεία στον κόσμο, μολονότι είναι φυσικό να αναμορφωθεί ο κόσμος, αν δεχθούν οι άνθρωποι το θέλημα του Θεού και ρυθμίσουν με αυτό την ζωή τους· άλλωστε, όπου σημειώνεται κάποια φιλότι-

μη προσπάθεια για να βιωθεί η χριστιανική πίστη, οι θετικοί της καρποί γίνονται άμεσα εμφανείς. Ο σκοπός όμως της χριστιανικής ζωής δεν βρίσκεται εδώ, αλλά στην βασιλεία του Θεού, που δεν υποτάσσεται στον κόσμο, αλλά τον κρίνει και τον ανακαινίζει. Και η χριστιανική πίστη δεν περιορίζεται στην ιστορία, αλλά την υπερβάλλει και αποκαλύπτει το πραγματικό νόημά της. Τέλος η προοπτική της πίστεως δεν οδηγεί τον άνθρωπο έξω από τον κόσμο, αλλά τον κατευθύνει πέρα από την ματαιότητά του.

Από το βιβλίο: Γεωργίου Ι. Μαντζαρίδη, Χριστιανική Ηθική. Δεύτερος τόμος. Ι. Μ. Μ. Βατοπαιδίου, Άγιον Όρος 2015, σελ. 168.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>